

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Hvorfor vælgerne bør stemme ja ved folkeafstemningen den 14. december

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1916

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

Hvorfor vælgerne bør stemme ja ved folkeafstemningen den 14. december

Hvorfor
Vælgerne bør stemme

Ja

ved Folkeafstemningen
den 14. December.

Udgivet af
Det radikale Venstre.

Folkeafstemningen den 14de December finder Sted i **Kommunerne**.

Ret til at stemme har **alle** de nye Grundlovs Vælgere, **Mænd og Kvinder**, der den 14de December er fyldt 29 Aar.

Naar man vil stemme **Ja**, maa man i Stemmerummet sætte et **Kryds** paa Stemmesedlen udfor **Ja**, saaledes:

Ja	X
Nej	

Enhver anden **Tilføjelse Mærkning eller Underskrift** gør Stemmesedlen **ugyldig**.

De vestindiske Øer er »Kolonier«, ikke en Del af Danmark.

Det hedder ofte: »at afhænde de vestindiske Øer er som at sælge en Del af Danmark, f. Eks. Bornholm eller Færøerne.«

Dette er ganske urigtigt. Mange Stater har haft Kolonier, som de har købt, naar dette ansaas for fordelagtigt, afhændet, naar dette stemmede med Statens Interesser.

Danmark tog i Frederik III's Tid de herreløse Smaaøer St. Thomas og St. Jan i Besiddelse; de kom til at tilhøre et Handelsselskab, der i 1733 købte St. Croix for 175,000 Rdl., dog saaledes, at Frankrig fik en Forkøbsret, som siden er bortfaldet. Øerne opfattedes udelukkende som Kolonier, der skulde give Pengefortjeneste. Der skabtes aldrig en virkelig Tilknytning til Danmark. Kun faa Danske tog Bopæl derovre. Nu bor der kun 3—400 Danske, og de fleste af dem er Embedsmænd, Gendarmer, Plantagebestyrere og lign., der kun bliver der en kortere Aarrække. Klimaet er et saadant, at kun faa Danske kan blive der i en længere Aarrække uden at tage Skade deraf.

Hovedmassen af Befolkningen er Negre. Disse er engelsktalende. De hører naturlig sammen med de 10 Millioner Negre i de Forenede Stater. De kender saa godt som intet til Danmark.

Det er aldeles meningsløst at opfatte disse Tropeøer, der ligger 1100 Mil borte, som en Del af Danmark. De hører geografisk, nationalt og økonomisk sammen med de Forenede Stater.

Danmark og andre Stater har før solgt lignende Kolonier.

Før Danmark kom i Besiddelse af de vestindiske Øer havde det en anden oversøisk Besiddelse, der var erhvervet allerede under Kristian IV. Det var Trankebar med Frederiksnagor i Forindien. Denne Koloni, der havde et lignende Indbyggerantal som nu de vestindiske Øer, solgte vi i 1845. under Kristian VIII for en Sum af 2 Millioner Kr. Ligeledes afhændedes derefter Besiddelserne i Guinea, som Danmark havde haft siden 1660.

Det paastaas nu, at det skal være nationalt nedværdigende at afhænde Kolonier. I 1845 havde ingen en saadan Tanke. Og det var dog paa den Tid, hvor den nationale Bevægelse var overmaade stærk. Det var just i de Aar, hvor den sønderjydske og skandinaviske Bevægelse brød igennem med fuld Styrke, i Nationalliberalismens Ungdomstid. Salget skete tværtimod efter Opfordring af Roskilde Stænder, der efter en Klage over de »uheldige Besiddelser« i Guinea udtalte Ønsket om, »at disse Besiddelser uopholdelig bør abandonneres« og dernæst opfordrede Regeringen til med Hensyn til Trankebar, »uden videre Ophold at indlede Underhandlinger med hvilkensomhelst christelig Magt, om hvem det kunde formodes, at samme vilde overtage disse Besiddelser.«

Det var en Forsamling, blandt hvis Medlemmer var L. N. Hvidt, O. Lehmann, H. N. Clausen, C. N. David, H. F. I. Estrup, P. B. Scavenius. —

Paa lignende Vis solgte Sverige endnu i 1877 sin vestindiske Ø St. Barthélemy; i 1867 solgte Rusland Alaska til Amerika for 7,200,000 Dollars, og i 1899 solgte Spanien Karolinerne til Tyskland for 25 Millioner Frcs.

Det konservative Ministerium Frijs-Frijsenborg gennemførte i 1868 Forslag om Salg af St. Thomas og St. Jan.

Efter en Række Forhandlinger, der fra dansk Side førtes med stor Iver, forelagde Ministeriet Frijs-Frijsenborg, hvoraf Estrup var Medlem, i 1868 Rigsdagen Forslag om Afhændelse af St. Thomas og St. Jan til de Forenede Stater for 7¹/₂ Million Dollars i Overensstemmelse med en Konvention af 24/10 1867. Afhændelsen var billiget ved Afstemning paa de to Øer med 1244 St. mod 22. Grev Frijs udtalte under Forhandlingen, »at Befolkningen paa disse Øer vil komme til at nyde samme Lykke og Frihed under Stjernebanneret, som den hidtil har nydt under vort gamle Dannebrog, medens dens materielle Velvære kun vil kunne vinde ved at drages ind under Nord-Amerikas gigantiske Handelsrøre og Moderlandet ved den i Conventionen fastsatte Afstaaelsessum erholder et passende Vederlag for sine gennem Aarenes Løb gjorte betydelige Opofrelser, et Vederlag, som med Rigsdagens Samtykke kan bidrage til kraftigere og fyldigere at udvikle Landets indre Hjælpkilder.« »Regeringen«, sagde han, »tror at have udført et gavnligt og for vort Fædrelands Fremtid heldbringende Værk.«

Rigsdagen sluttede sig ganske til denne Opfattelse. Efter Ordførertaler af Balth. Christensen og Liebe vedtog de to Ting enstemmig Traktaten. Nationalliberale og Højremænd billigede den saa godt som Venstremænd. Da den bagefter strandede i det amerikanske Senat, beklagedes dette meget i Danmark.

**Ministeriet Estrup erklærede sig i
1892 villigt til at afhænde de
vestindiske Øer.**

Efter Indberetninger af den amerikanske Gesandt i København Clark E. Carr, trykt i den amerikanske Senatskomites Betænkning om Traktaten af 1902, udtalte Estrup i Novbr. 1892 til ham, »at han nu vilde være villig til at overdrage disse Øer til de forenede Stater og antydede, at han vilde være villig til at gøre dette paa de Betingelser, man dengang var kommet overens om etc. og gav mig at forstaa, at Traktaten kunde blive genoplivet.« Estrup udviklede udførlig, »at samtidig med, at disse Øer vilde være af uberegnelig Værdi for de forenede Stater, vilde det være bedre for Danmark at overdrage dem paa Betingelserne i Konventionen af 1867 etc.« Efter Forhandling med Udenrigsministeren Reedtz-Thott gentog Estrup sine Udtalelser, ligesom Reedtz-Thott udtalte sig i lignende Retning overfor Gesandten, og efter at have talt med Kong Kristian IX opfordrede Gesandten til at skrive derom til sin Regering. Den af Estrup saaledes ønskede Afhændelse fandt dog ikke Sted, da der forestod et Præsidentskifte i Amerika, og den amerikanske Regering derfor ikke vilde tage Stilling til de ved Estrups Udtalelser fremkomne Muligheder.

Under Højreministeriet Reedtz-Thott forhandlede i 1896 paany om Afhændelse af Øerne.

I Følge Indberetning af den amerikanske Gesandt i København John E. Ridley forhandlede Reedtz-Thott i 1896 med ham om Afhændelse af Øerne. Han sagde til Gesandten, at man »ikke vilde tilbyde at sælge dem«, men »hvis de forenede Stater skulde gøre Bud paa dem, kunde han forsikre mig om, at det vilde blive tilbørlig overvejet«. Gesandten siger derefter: »Jeg forstod, at den danske Regerings Stilling var denne, at den ikke vilde gøre noget Tilbud; men hvis de forenede Staters Regering skulde gøre noget Tilbud, vilde dette blive modtaget imødekommende.« »Det Indtryk, jeg fik, var, at Ministeren vilde blive meget glad ved at modtage et Tilbud fra de forenede Stater. Skønt det ikke med et Ord blev omtalt ved denne Lejlighed, tror jeg, at de politiske Partiforhold her for Øjeblikket gør det ønskeligt for Ministeriet at bringe en saadan Forhandling til Afslutning meget snart.«

Højreministeriet Hørring søgte i 1899 med Iver at fremme Øernes Afhændelse.

I 1898 forhandlede en dansk Komité, blandt hvis Medlemmer var »Nationaltidende«s nuværende Redaktør C. Carstensen og General Bahnson, med amerikanske Politikere og Børsmænd om, at man i Tilfælde af Salg af de vestindiske Øer fra dansk Side maatte taale en Afkortning af 10 % i den eventuelle Overdragelsessum til Dækning af Udgifter, der var forbundne med Sagens Fremme gennem Agitation i Amerika. Forhandlingen blev da resultatløs, men i 1899 lovede Hørring overfor Løjtnant Christmas, at han, saafremt Sagen gik i Orden, medens han var Minister, skulde være villig til at søge Rigsdagens Samtykke til, at man fra dansk Side vilde taale en Afkortning i den eventuelle Overdragelsessum af den Størrelse og i det Øjemed, som ovenfor angivet.

I Decbr. 1899 fremkom nu officielt Tilbud fra Amerika, og der førtes derpaa Forhandlinger om Afstaaelsestraktatens Indhold, indtil Ministeriet Hørring gik af i April 1900.

Højreministeriet Hørring fandt det saaledes rigtigt at anvende en Del af Salgssummen til Agitation i Amerika for Salget. Nu i 1916 er der ikke Tale om saadanne Udgifter eller om Afkortning af Vederlaget.

Højreministeriet Sehested fortsatte Forhandlingerne om Øernes Afhæn- delse 1900—1901.

Ministeriet Sehested synes at have været i nogen Tvivl om Ønskeligheden af Afhændelsen, men det genoptog dog Forhandlingerne paa Grundlag af det amerikanske Udkast ud fra den Betragtning, »at der ikke var Tale om Salg af danske Besiddelser fremkaldt af Hensyn til Moderlandets finansielle Interesse, men derimod om en Afstaaelse af de fjerntliggende Øer til en stor og nærliggende Stat, under hvis Overhøjhed der vilde være Udsigt til en gunstigere Fremtid og heldigere Livsvilkaar for Øernes Befolkning, end det fjerne og saa langt mindre Moderland havde Udsigt til at kunne forskaffe den«.

I Januar 1901 forespurgte Ministeriet de to Finansudvalg om deres Stilling til Afhændelsen. Udvalgene opstillede forskellige Betingelser, men sluttede sig iøvrigt til Afhændelsen. Folketingets Finansudvalg billigede den med 14 mod 1. Landstingets Finansudvalg erklærede, at et Flertal af Udvalget, 14 mod 1, ikke vilde fraraade en Afstaaelse, men »11 af Udvalgets Flertal endog bestemt tilraade Afstaaelsen.« Blandt de 11 var Estrup og P. G. C. Jensen, der sammen med Madsen-Mygdal affattede Skrivelsen.

Venstreministeriet Deuntzer forelagde Rigsdagen Forslag om Øernes Afstaaelse.

Ministeriet Deuntzer opnaede ved Fortsættelse af de indledede Forhandlinger noget bedre Vilkaar og forelagde derpaa Forslag for Rigsdagen.

Medens Højre, saalænge der var Højreministerier, stadig var for Afhændelsen af Øerne, rejste en Del af Partiet nu en heftig Opposition. Det var efter Partiets hidtidige Stilling umuligt at gaa direkte mod Forslaget, men man søgte at hindre det ved at forlange, at der før Rigsdagen tog Beslutning, skulde holdes en Afstemning blandt de 366 Vælgere til Øernes Kolonialraad, og kun hvis $\frac{3}{4}$ af de stemmende var for Afhændelsen, vilde man føle sig bundet.

I Foraaret 1902 var der i Landstinget et lille Flertal for Betingelser, der ikke kunde opfyldes; næsten alle Frikonservative stemte sammen med Venstre og Socialdemokraterne for Øernes Afhændelse. I Folketinget vedtoges den med 97 St. mod 2. Da Forslaget i Oktbr. 1902 genoptoges i Landstinget, forkastedes den med 32 St. mod 32 St. Venstre og Socialdemokraterne i Landstinget gav følgende Grunde for Afhændelsen:

»Al Tale om, at Øerne er et Stykke dansk Land og Befolkningen en Del af den danske Nation, har ikke noget paa sig. Øernes Jord er fremmed Land, og deres Befolkning er ogsaa i alt væsentlig fremmed. Vi har een Gang købt disse Øer ganske paa samme Maade, som vi har købt og solgt Besiddelser i andre Verdensdele, og naar vi nu afstaar Øerne til de forenede Stater, saa er det en Selvfølge, at vi ikke dermed sælger nogen Del af Danmark eller nogen Del af det danske Folk.

Det er derhos i og for sig rimeligt, at de kommer hen, hvor de naturligt hører hjemme og har deres fleste Forbindelser. Hertil kommer, at det maa være hævet over enhver Tvivl, at Øernes Befolkning baade økonomisk og socialt kun kan vinde ved at komme ind under de forenede Staters humane og frisindede Lovgivning.«

Højres Ministerier stræbte at faa Amerika til at købe, nu derimod er det Amerika, der rejser Sagen.

Da Spørgsmaalet var fremme i 1867—68 var det rejst ved ivrige Bestræbelser af Krigsminister Raasløff, der var Medlem af det konservative Ministerium Frijs-Frijsenborg.

I 1892 søgte Estrup at faa nye Forhandlinger i Gang, i 1896 virkede Ministeriet Reedtz-Thott for det samme, i 1899 lykkedes det det konservative Ministerium Hørring ved ihærdige Bestræbelser at faa Forhandlinger i Stand. Alligevel gik Højre, da Resultatet af de saaledes indledede Forhandlinger kom til at foreligge under et Venstreministerium, mod Forslaget.

Denne Gang er Sagen rejst fra amerikansk Side. Da det første Forslag kom i 1913 afvistes det af Ministeriet Zahle, da det gentoges i Efteraaret 1915, havde det en saadan Karakter, at Ministeriet ikke kunde tage Ansvaret for at afvise det. Det amerikanske Ønske var særdeles indtrængende, Tilbagegangen paa Øerne var, trods alle Bestræbelser for at skabe Fremgang, traadt langt stærkere frem end nogensinde, det havde under Krigen vist sig overmaade vanskeligt at følge Begivenhederne paa disse Øer, der ligger 1100 Mil borte, og det havde vist sig, at Besiddelsen af dem kunde give Anledning til ubehagelige Forviklinger.

Forhandlingerne maatte hemmeligholdes, til de var afsluttede.

Straks ved Forhandlingernes Begyndelse aftaltes det mellem Amerika og Danmark, at Forhandlingerne skulde hemmeligholdes, indtil de to Regeringer var enedes om Traktatens Indhold. Det er det sædvanlige ved Forhandlinger mellem Stater, at disse hemmeligholdes, saalænge de ikke har bragt et Resultat. Det var i dette Tilfælde særlig nødvendigt, da det kunde virkeskadeligt, om Meddelelser om Forhandlingerne kom ud paa saadan Vis, at de kunde give Anledning til en Diskussion i de krigsførende Landes Presse, der kunde paavirke Stemningen i disse Lande uheldigt baade overfor Danmark og overfor Amerika. Det var derfor baade i Danmarks og Amerikas Interesse, at Forhandlingerne hemmeligholdtes, saa de kunde føres i Ro. Den danske Regering meddelte dem derfor kun til Repræsentanter for de to store Institutioner, der havde søgt at ophjælpe Øerne, samt til Partiformændene i Folketing og Landsting. Da der viste sig Tegn til, at der kom Rygter ud i Amerika, fremhævede man overfor den danske Gesandt i Amerika Betydningen af, at der ikke fremkom saadanne Rygter. Allerede tidligere straks ved Forhandlingernes Begyndelse havde den amerikanske Gesandt og Udenrigsministeren hver paa sin Regerings Vegne paataget sig den Hemmeligholdelsespligt, der i sig selv var en Selvfølge, som internationale Hensyn nødvendiggjorde og som var i begge Staters Interesse.

Betydningen af Meddelelsen til Partiformændene.

Det er paastaet, at Meddelelsen til Partiformændene var værdiløs, da de ikke maatte bringe Meddelelsen videre. Denne Paastand er aldeles urigtig.

Ved Meddelelsen til Partiformændene fik enhver af disse Lejlighed til at nedlægge Indsigelse, hvis han ansaa det for urigtigt at føre Forhandlingerne under de nuværende Forhold. Ingen af dem gjorde det, ingen af dem blot antydede, at et Forslag om Øernes Afhændelse vilde være et Brud paa »Borgfreden«. Formændene fik dernæst Mulighed for at erklære, at de ikke kunde finde sig i, at Forhandlingerne førtes uden at blive meddelt til Rigsdagen eller Finansudvalgene eller Partibestyrelserne. Ingen af dem sagde noget derom. Formændene fik Lejlighed til at erklære, at denne Rigsdag ikke var kompetent til Sagens Afgørelse. Ingen af dem sagde et Ord derom. Det meddeltes Formændene, at mulige Rygter vilde blive »kategorisk demterede.« Formændene fik derved Lejlighed til at nedlægge Indsigelse mod en saadan Fremgangsmaade. Ingen af dem gjorde nogen Indvending derimod. Der var paa intet Punkt noget i Formændenes Holdning, der gav mindste Grund til at formode, at Partiformændene for »Venstre« og »Det konservative Folkeparti« vilde optræde, som de siden gjorde.

Ministre af alle Partier har været nødt til at dementere Rygter, der kunde skade Statens Interesser.

Under vigtige Forhandlinger med Udlandet er det ikke sjældent hændt, at Rygter er kommet ud, der kunde være skadelige for Landets Interesse. Ministre af de forskelligste Retninger har i saadanne Tilfælde følt sig forpligtede til at dementere saadanne Rygter.

I 1896, da Finanslovsordføreren i Folketinget spurgte om Rygter om Forhandlinger om de vestindiske Øers Afhændelse, svarede Finansminister Lüttichau i det konservative Ministeriums Navn: »Der foreligger intet derom.« 8 Dage i Forvejen havde Udenrigsministeren haft en indgaaende Forhandling med den amerikanske Gesandt om Salg af Øerne.

I 1905, da der sivede Meddelelse ud om, at der var Forhandlinger om Prins Carl som Norges Konge, blev disse Meddelelser, skønt de vare rigtige, dementerede af Ministeriet Christensen.

I 1907 kom der Rygter ud om den Optanttraktat, der forhandlede med Tyskland. J. C. Christensen, der mente, at disse kunde virke skadelig for Sagen, lod da i Udenrigsministerens Fraværelse, som Konseilspræsident gennem Ritzaus Bureau udsende et kategorisk Dementi af disse Rygter. En halv Snes Dage derefter maatte Ministeriet overfor Rigsdagen forelægge Meddelelser, der viste, at de dementerede Rygter havde været fuldstændig rigtige.

**Det er af Hensyn til Danmarks
internationale Stilling uforsvarligt
at afvise Amerikas indtrængende
Henvendelse.**

I 1902 sagde Konsejlspræsident Deuntzer i Landstinget: »Jeg drister mig til at sige, at ingen dansk Udenrigsminister — og det har jo ogsaa vist sig — turde tage det Ansvar paa sig, naar der fandtes Lejlighed til at blive af med disse i saa dybt Forfald komne Øer, til et stort Land, der, hvad ikke én tvivler paa, har den største og bedste Evne og Vilje til at tage dem i sin Haand, saa at forhindre dette; jeg tvivler paa, at nogen Udenrigsminister vilde tage det Ansvar paa sig, at lade os beholde disse Øer og lade det danske Folk hvert Aar yde meget store Summer, som ikke er til Nytte for nogen, medens det er Penge, som vi her have saa udmærket Brug for, lade os blive siddende med Øer, som kunde paadrage os alle mulige Ansvar og Forpligtelser i international Henseende.«

De Vanskeligheder, der antydes i disse sidste Ord, er siden mangedoblede. Efter Panamakanalens Fuldførelse har Øerne for Amerika faaet en meget stor militær Betydning; Amerika vil ikke blot hindre, at andre faar dem, det vil selv benytte dem militært; deres Erhvervelse er et Led i de storstilede militære Foranstaltninger, som træffes i Amerika under Indtryk af Verdenskrigen. Under den nuværende Krig kan disse Øer volde os den største Vanskelighed, hvis Undervandsbaadskrigen med Styrke føres over til de amerikanske Farvande. Det er umuligt herfra at sikre, at der ikke ved Øerne foregaar Ting, som kan volde alvorlige Forviklinger for Danmark.

Amerika kan under ingen Omstændigheder finde sig i, at de dansk-vestindiske Øer gaar over til en anden europæisk Stat.

Allerede i 1823 opstillede de Forenede Staters Præsident Monroe den saakaldte Monroedoktrin: de europæiske Stater har ingen Ret til Intervention paa det amerikanske Omraade, ligesom de Forenede Stater vil afholde sig fra Intervention i Europa; Staterne vil modsætte sig, at europæiske Stater erhverver amerikansk Omraade, hvad enten det maatte ske ved Erobring eller ved Overenskomst.

Denne Grundsætning har siden stedse været fulgt af de amerikanske Stater. Det er fuldstændig udelukket, at Danmark med nogen europæisk Stat kunde træffe nogen Art af Aftale om de vestindiske Øer; saadan Aftale vilde baade for Danmark og den anden Stat medføre de alvorligste Forviklinger med Amerika.

Derimod har det vist sig, at Amerika ansaa sig for berettiget til at gribe ind i Forholdene i europæiske Besiddelser i Amerika, naar der i disse opstod urolige Tilstande. Dette gjaldt saaledes paa den spanske Ø Cuba, hvor der opstod Stridigheder, som i 1898 førte til den Krig mellem de Forenede Stater og Spanien, hvorved Spanien mistede sine vestindiske Besiddelser.

De vestindiske Øer er i stadig Tilbagegang.

De tre vestindiske Øer er ialt c. 6 Kvadratmil. De har i over 60 Aar været i stadig Tilbagegang. I 1835 var der 43,000 Indbyggere, i 1901: 30,500, nu er der c. 25,000. Og mere og mere Jord gaar ud af Dyrkning derovre. Da Salgsforhandlingerne 1902 var strandede, begyndte Forsøg paa at ophjælpe Øerne, og betydelige Pengebeløb anvendtes derpaa af interesserede danske Selskaber. Resultatet er, at Indbyggertallet nu er gaaet ned til c. 25,000. Grunden til Tilbagegangen er, at Jorden efter lange Tidens Dyrkning af Sukkerrør, ikke længere som før er egnet til denne Dyrkning, at Sukkeret ikke kan sælges med Fordel paa Grund af de amerikanske Toldafgifter, medens det ikke kan raffineres i Danmark, hvor Maskinerne er indrettede paa Roesukker, ikke paa Rørsukker, at det er vanskeligt at faa tilfredsstillende Arbejdskraft, at St. Thomas som Havneplads ikke kan konkurrere med nærliggende Havne, der tilhører Amerika.

Under Kommissionsforhandlingerne har en Række nuværende eller tidligere Embedsmænd og Plantere paa Øerne udtalt sig om disse Forhold. Adskillige af dem er af Følelsesgrunde Modstandere af en Afhændelse, men alle giver de en Skildring, der vidner om dybt Forfald og stærk Tilbagegang. Flere af dem erkender, at en Rejsning under Styre fra det fjerne Danmark er der ikke Udsigt til, og de, der trods alt, vil tro paa Fremgang, kan ikke paavise Midler, der virkelig betyder noget, selv om man vilde ofre meget store Pengebeløb fra dansk Side.

**Der er dyb Uenighed om,
hvorledes Øerne burde styres,
hvis Danmark beholdt dem.**

Læser man de Udtalelser, der under Rigsdagsforhandlinger og i Kommissionen er fremsat om, hvorledes Øerne burde styres, da viser det sig, at der er en haabløs Uenighed. Konservative Rigsdagsmænd, de fleste Embedsmænd og Plantere er af den Opfattelse, at det, der tiltrænges, er en haandfast, haardhændet Optræden overfor Negrene. Disse skal holdes i Ave og tvinges til Arbejde for en beskeden Lønning, dersom Plantagerne skal betale sig. De fleste stedkendte Personer, der har udtalt sig overfor Kommissionen, har været af samme Opfattelse, og i denne Retning taler næsten alle herhjemme, der ønsker Øernes Bevarelse.

I Modsætning dertil har andre, der har fattet Interesse for Negrene — saaledes Pastor Olsen, Licentiat La-waetz, Fru Hiort-Lorenzen — hævdet, at Embedsmænd og Plantere viser altfor ringe Interesse for Negrene, at Vejen til Forbedring vilde være at give Negrene bedre Løn og større Frihed. Sammenholder man de Udtalelser, der er fremsat fra de to Sider, vil man se, at der aldeles ikke findes Berøringspunkter mellem deres Opfattelse af Negrene; den er saa forskelligartet, at man ikke skulde tro, det var om den samme Befolkning, de talte.

Ingen Regering, der er mulig i Danmark, kan tænkes at ville indføre et saadant Tvangsstyre, som fra konservativ Side anses for nødvendigt.

Den afgaaede Guvernør Helweg-Larsen skildrer med mørke Farver, hvorledes Ordenen og Arbejdet er ophørt, fordi der er skabt en Negerbevægelse paa St. Croix. »Hvis man ikke vil udsende en Mand med diktatorisk Myndighed, som er i Besiddelse af en fast Haand, og som har Tillid hjemmefra, som kan optræde overfor Arbejderne — og overfor Arbejdsgiverne — for de sidste trænger lige saa meget til det som de første — og bestemme, hvorledes Arbejdslønnen skal være med rigtig Hensyntagen til begge Sider, samt endelig gennemføre, at der præsteres dygtigt Arbejde for leverede Penge — hvis man ikke kan gøre det, kan vi opgive alle Tanker om Reformen paa Stedet og maa hellere skille os af med Øerne«.

Fra adskillige af Planternes Repræsentanter lyder Kravet om en energisk Ledelse overfor Negrene, »med Fasthed« skal man forbyde alt, »der kan bidrage til Racehad«. I Kolonialraadene maa de Hvide have Ledelsen og Magten, hævdes det. Omkvædet er, at man skulde have forbudt Hamilton Jacksons Agitation, hindret hans Taler, og at Bevægelser i Negerbefolkningen om fornødent skal holdes nede med Gendarmer og Militær. I denne Aand talte i Rigsdagen Alex. Foss, H. Pedersen og la Cour.

La Cour sagde saaledes i Landstinget: »En Grund, der har talt stærkt for Salget, er Frygten for Negeroprør, hvilket ogsaa har skræmmet den hvide Befolkning derovre. Oprør maa her som alle andre Steder slaas ned med Magt, hvis det ikke kan standses«.

Det er klart, at et saadant haardhændet Diktatorregimente paa de fjerne Øer ikke kan ventes iværksat af en dansk Regering, dertil vilde det være altfor afvigende fra de Grundsætninger, ud fra hvilke der styres i Danmark.

**Der synes ingen Mulighed for en
gunstig Udvikling ved at lade
Negrene selv tage Ledelsen.**

Overfor den meget mørke Bedømmelse af Negrene, som findes hos de fleste stedkendte, der har udtalt sig, staar en gunstigere Bedømmelse af andre som Fru Hiort-Lorezen, Licenciat Lawaetz og Pastor Olsen. De mener, at Negrene har talrige gode Egenskaber, og at en Udvikling er mulig, og nogle hævder, at det daarlige Forhold til Negrene væsentlig skyldes uforstaaende Embedsmænd og haarde Plantere. Der synes at være meget rigtigt i disse Betragtninger, men naar man ser deres Skildringer af Negrene og sammenholder dem med de Oplysninger, der af andre gives om disses Utilbøjelighed til Arbejde og Mangel paa Evne til selvstændig Virksomhed, maa man dog føle sig overbevist om, at der ikke er nogen Mulighed for, at Negrene, hvis de gennem almindelig Valgret fik Ledelsen i Kolonialraadene og ved økonomisk Støtte af den danske Stat blev selvstændige Ejendomsbesiddere, vilde være i Stand til at bære Udviklingen. Det kan ikke nægtes, at Sandsynligheden taler for, at de fleste Hvide da vilde forlade Øerne, og at Negrene overladte til sig selv ingenlunde vilde kunne holde en regelmæssig Dyrkning i Gang.

Øernes Befolkning har ingen Tilknytning til Danmark, den hører naturlig sammen med Amerikanerne.

Talrige Udtalelser i Kommissionen viser, hvorlidt Øernes Befolkning har Tilknytning til Danmark. Pastor Olsen siger saaledes: »Forbindelsen mellem den danske Nation og den vestindiske Befolkning vil man se er uden Betydning«. Han skildrer, hvorledes de unge Danske, der er kommet derover, »saa godt som alle beklager, at de er kommet til Øerne, og erkender, at de ingen Fremtid kan finde der.« De Hvide af irsk, engelsk og amerikansk Herkomst derovre taler om Danmark »som et Lilleputland, der er ganske ude af Stand til at gøre sig gældende i Verden«. Negernes Undervisning i Dansk svarer til »den Latinundervisning, som vore Skolebørn nyder«; det vilde være uden Værdi for Negerbefolkningen, om den lærte det, »thi det kan ikke tænkes, at det danske Moderfolk herhjemme skulde gaa ind paa at smelte sammen med den«. Den Nation, hvori Negrene kan opgaa, er den store amerikanske »Negernation, som tæller 10 Millioner Mennesker«. Og tilsvarende udvikler Direktør Sørensen, »at Befolkningens Sprog, Tankegang og Skikke er engelske, ikke danske, at Handelsforbindelsen væsentlig er med Amerika og ikke med Danmark, og at den højere Skolegang for Børn faas ved at sende Børnene til den engelske Ø Antigua eller Puerto Rico, til Amerika eller til Kanada, medens kun ganske faa sendes hjem til Danmark — selv danske Familjers Børn sendes til disse andre Skoler og opdrages engelsk«. »Naar der herhjemme tales om de »fremmede« Plantere, er disse i Virkeligheden Folk, hvis Familjer i flere Generationer har ejet Jord paa Øen, medens de for Øen Fremmede i Virkeligheden er os Danske, baade Embedsmændene og vi til Agerbrug og Fabrikker knyttede Funktionærer, af hvilke kun et lille Procenttal bliver paa Øerne«, og ogsaa deres Børn »opdrages ganske i engelsk, ikke dansk Tankegang, Sæder og Skikke«.

**Det vil være til Fordel for Øernes
Befolkning at komme sammen
med Amerika.**

Kommissionen har overfor de fleste, der har givet Forklaring, spurgt om de Fordele Øerne kan have af at høre til Danmark og Fordelene ved at høre under de Forenede Stater. De ivrige Modstandere af Salget har delvis søgt at hævde, at der var nogle Fordele ved Forbindelsen med Danmark, men deres Paastande derom har været meget svage, og de, der ikke har ladet sig lede af dette særlige Synspunkt, har med mange Grunde paavist, at Muligheden for Fremgang beror paa, at Øerne kommer sammen med Amerika.

Direktør Sørensen paaviser saaledes, at den højere Sukkerpris, der vil følge med Foreningen med Amerika, vil muliggøre Vandingsanlæg og dog Udvidelse af den opdyrkede Jord, at Kvægavlen bliver lønnende, saaledes at Land, der nu er gaaet i Busk, atter forvandles til Græsland, og at der vil blive skabt en Dampskibsforbindelse, der meget vil lette Afsætningen. Ogsaa en udpræget Modstander af Salget som Inspektør Nordby siger, at hvis St. Croix kom under Amerika, vilde Sukkertolden bortfalde og Arbejdsforholdene blive normale, saa Landbruget kunde bære sig. I lignende Retning som disse gaar talrige andre Udtalelser. For St. Thomas er det en Selvfølge, at det kan bringe meget store økonomiske Fordele, naar dens Havn benyttes af Amerikanerne som en stor Orlogshavn.

Kolonialraadenes Repræsentanter har da ogsaa meget stærkt fremhævet den Fordel, Øerne vil have af Forbindelsen med de Forenede Stater.

Øernes Befolkning ønsker Overgangen til de Forenede Stater.

Da Planerne om en Overdragelse af Øerne blev bekendt, lod Hamilton Jackson paa St. Croix foretage en Afstemning om Spørgsmaalet. Ved den stemte 4727 for, kun 7 imod Overdragelsen.

Fra Planterne paa St. Croix modtog Finansministeren et Telegram af 16. August saalydende: »Alle Planterne er stærkt stemte for Øernes Overdragelse til de Forenede Stater.« 25. August vedtog Kolonialraadet for St. Thomas og St. Jan følgende Resolution: »Da de stadig tilbagevendende Salgsforhandlinger ødelægger al Foretagsomhed paa St. Thomas og St. Jan, og da Stemningen er meget nedtrykt paa Grund af den Svigten af offentlige Indtægter og den Nød blandt Private, der allerede er foraarsaget af Krigen og ved Panamakanalets Uheld, opfordres Moderlandet indtrængende til at fremskynde de nuværende Salgsforhandlinger, og man bedes indstændigt om ikke at forkaste Salget, medmindre det danske Folk forlanger det og er villigt til at tage de fremtidige Konsekvenser.« 29. August vedtog St. Croix Kolonialraad enstemmig: »Guvernementet opfordres til at telegrafere til Finansministeren en indtrængende Anmodning om at fremskynde Behandlingen af Salgskonventionen som eneste Middel til at fjerne de paa St. Croix i Øjeblikket herskende utaalelige og ødelæggende Forhold, som der ikke er noget Haab om paa anden Maade at forbedre i Fremtiden.«

I samme Retning har Kolonialraadenes Repræsentanter udtalt sig i Kommissionen. Saaledes siger Prokurator Stakemann: »Jeg tror, jeg kan sige med temmelig stor Sikkerhed, at hele Befolkningen uden Undtagelse, hvide, sorte, Plantere, Arbejdere, ogsaa Embedsmændene med ganske faa Undtagelser er stemt for Salget. Der kan maaske være allerhøjest 1 eller 2 % af Befolkningen, som ikke ønsker Salg, men jeg tør sikkert sige, at saa godt som hele Befolkningen er for Salget.«

**Folkeafstemning paa Øerne er
uopnaaelig og overflødig, Befolk-
ningens Ønske er kendt:
det er uforsvarligt at beholde
Øerne trods dette Ønske.**

1902 var Venstre mod en Afstemning paa Øerne om Afhændelsen.

Landstingets Venstre og Socialdemokratiet erklærede i deres Betænkning, at »det næppe er rigtigt, at lade en for den danske Stat saa vigtig Sag bero paa en tilfældig Afgørelse af en ialt væsentlig fremmed Befolkning«, og Madsen-Mygdal sagde som Ordfører: »Jeg tror, at det, selv om vi tager hele Befolkningen, altsaa ogsaa Negrene med, ikke vil være rette vedkommende til at stemme om den danske Stats Ve og Vel«. Under Forhandlingerne gik Venstre dog siden ind paa Tanken om Folkeafstemning derovre. Ministeriet har nu vel haft den Opfattelse, at Befolkningen paa Øerne ikke kunde være enebestemmende i en Sag, der kunde faa Betydning for Danmarks internationale Stilling, men det har dog søgt at opnaa en Ordning, hvorefter en Afstemning kunde finde Sted derovre. Amerika har imidlertid bestemt modsat sig dette, og alle maa erkende, at Spørgsmaalet har tabt sin Betydning, da det gennem den af Jackson foranstaltede Afstemning, ved Planternes Udtalelser og Kolonialraadenes Beslutninger er blevet uomtvistelig fastslaaet, at et overvældende Flertal baade af de Hvide og Negrene, saaledes som Forholdene nu er, indtrængende ønsker at Øerne skal gaa over til de Forenede Stater. Det er uforsvarligt af Danmark at beholde Øerne mod Befolkningens Ønske uden at kunne skaffe den den Fremgang, den venter at opnaa ved Foreningen med Amerika.

Ophjælpningsforsøgene paa Øerne efter 1903 er mislykkede.

Da Landstinget i 1902 afviste Forslaget om Afhændelse af de vestindiske Øer gav man som Hovedgrund, at der forelaa Planer om store Forsøg paa Øernes Ophjælpning ved private Forretningsvirksomheder, ligesom man ønskede Foranstaltninger fra Statens Side. Forsøgene blev gjort dels gennem Plantageselskabet og Dansk-vestindisk Kompagni, dels gennem en halv Snes Love, der i 1906 gennemførtes af Vilh. Lassen.

Forsøgene er fuldstændig mislykkede. Gennemlæser man de Oplysninger, der foreligger, de Udtalelser, der nu er fremkomne i Kommissionen, viser det sig:

- at Tilbagegangen i Indbyggertal fortsættes med fuld Fart,
- at stedse mere af Jorden gaar ud af Dyrkning,
- at de økonomiske Foretagender under de nuværende Forhold ikke kan bære sig,
- at der er en dyb Modsætning og stedse voldsommere Rivninger mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, mellem Sorte og Hvide.

Derfor kunde en af Repræsentanterne fra St. Croix Kolonialraad, Købmand Coulter, sige: »Den almindelige Følelse er, at nu har man i 14 Aar set efter Reforme, haabet paa Reforme, som skulde komme, men Tiden er gaaet, uden at der er blevet gjort noget, og man har derfor tabt Tilliden til alle Reformløfter. Man har anmodet mig om som delegeret ikke at tage imod Løfter om Reforme, men at sige til Kommissionen, at intet vil tilfredsstille Indbyggerne uden Øernes Overdragelse til de Forenede Stater«.

Danmark har ikke Betingelse for at holde Tropekolonier.

Erfaringen viser, at Danmark ikke har Betingelser for at faa Tropekolonier til at trives. Dette er naturligt. Øerne ligger 1100 Mil fra Danmark med vanskelige Forbindelsesforhold, Klimaet derovre er et saadant, at langvarigt Ophold og virksomt Arbejde er vanskeligt derovre for dem, der er vant til det danske Klima. Og Kolonierne er for smaa til, at der kan skabes en dansk Styrelse, afpasset efter deres Forhold med en Stab af Koloniembedsmænd uddannede dertil. De store Stater har Koloniskoler, hvor Embedsmænd opdrages til Kolonistyret; i mange Slægter vier Slægtled efter Slægtled sig til Virksomheden i Kolonierne. Det er aldeles umuligt for Danmark at skabe noget tilsvarende paa et Omraade, der ikke er større end Mors.

Den Iver, der efter Systemskiftet i 1901 er opstaaet i nationalistiske Kredse for at bevare Øerne, er aabenbart en Efterligning af Kolonibevægelsen i de store Stater; man ser et Udtryk for national Kraft og Foretagsomhed i at have Kolonier, undertiden fantaserer man om et »Stor-Danmark«. Det siger sig selv, at disse Fantasier er ganske haabløse. Store Stater kan drive Kolonialpolitik, selv om man kan tvistes om, hvilken Gavn de har deraf. Danmark kan ikke drive Kolonialpolitik, Danmark bliver ikke anseligere, fordi det ejer 3 smaa Øer i haabløst Forfald. Kun Pietetshensyn kunde berettige til at beholde Øerne, og disse kunde kun gælde, hvis Danmark var i Stand til at ophjælpe Øerne. Helt anderledes stiller Forholdet sig for vor anden Koloni Grønland, der historisk er langt mere knyttet til Danmark, og hvor Danske stadig har øvet en fremragende Opdagergerning.

**Der er ingen Ære ved at have Øerne
som Forsøgsmark for stadig mislyk-
kede Forsøg.**

Det siges undertiden, at Danmark ikke kan være bekendt at opgive Ophjælpsningen af Øerne. Man kan med mere Grund sige, at Danmark ikke kan være bekendt at blive ved at tumle med en Opgave, det ikke kan løse paa rimelig Vis. Med god Grund har Amtslæge Struckmann i Kommissionen udtalt: »Da Øernes indfødte Befolkning hverken med Hensyn til Sprog Kultur, Tænke- og Følesæt eller Sæder og Skikke er den mindste Smule danske, forekommer det mig ikke, at det Saar Nationalfølelsen derved kommer til at lide, kan have nogen synderlig Dybde. For Øernes Befolkning derimod tillægger jeg det stor Betydning, at den kommer ind under et Land, med hvis Befolkning den har Sprog tilfælles, og kommer under et Styre, som kan magte den, og som ved Tugt og andre passende Midler er i Stand til at redde, hvad endnu reddes kan. Jeg tillægger det ogsaa Betydning, at Danmark ved at afstaa de vestindiske Øer undgaar at komme til at ligge i Vejen for den eller de Stormagter, indenfor hvis Interessensfære de danske vestindiske Øer kan siges at ligge. Jeg kan ikke se rettere, end at naar de danske vestindiske Øer ikke længere er nogen Pryd for den danske Krone, men snarere en Plet paa den, er det en forsvarlig patriotisk Handling at skille sig af med dem. Thi over, hvad der er Dansk, skulde det danske Flag gerne vaje med Ære«.

Vederlaget er flere Gange større end ved tidligere Aftaler om Afhændelsen.

Ved Traktaten i 1867 var Vederlaget for St. Thomas og St. Jan sat til $7\frac{1}{2}$ Million Dollars, da Højreministeriet i 90'erne bestræbte sig for at afhænde Øerne, var der Tale om 3—4 Millioner, ved Traktaten i 1905 under Ministeriet Deuntzer fastsattes Vederlaget til 5 Mill. Dollars. Nu er Vederlaget fastsat til 25 Millioner Dollars eller $93\frac{1}{4}$ Million Kr. Det betyder, at man vil kunne undgaa et tilsvarende Laan, der i Rente vilde bringe en aarlig Udgift paa 4—5 Millioner Kr., med Amortisation over 6 Millioner. Det betyder altsaa, at vi naar Afhændelsen foregaar paa Grund af Vederlagets Størrelse kan undgaa 6—7 Millioner Kr. Skat om Aaret. Maaske vil Beløbet kunne anvendes som en Reservebeholdning, for hvilken vi vil have haardt Brug; hvis der indtræffer vanskelige økonomiske Forhold under eller efter Krigen. Og Muligheden derfor er jo betydelig.

Der er vedblivende et stort aarligt Underskud paa de vestindiske Øer, som nu delvis dækkes ved et Lotteri. Dertil kommer ekstraordinære Understøttelser. Den sidste Orkan vil saaledes koste Staten særdeles store Beløb; foreløbig er 6—700000 Kr. stillet til Raadighed til Afhjælpning af den øjeblikkelige Nød. Og endelig vilde det koste meget store Beløb, hvis man nu skulde ind i et nyt Afsnit af haabløse Ophjælpningsforsøg. Ingeniør Rist har i Kommissionen nævnet en halv Snes Millioner som det, han ansaa det for fornødent nu at anvende, og Beløbene vilde ustandselig stige, uden at der var Udsigt til Udbytte af de Penge, som anvendtes derovre.

De forenede Stater vil anerkende, at hele Grønland bliver dansk Land.

For Tiden har Danmark en Række Kolonier langs hele Vestkysten af Grønland og en enkelt Koloni paa Østkysten. Men Danmarks Højhedsret i de mægtige grønlandske Landstrækninger er indskrænket til Kystterritoriet mellem disse beboede Kolonier.

Nu har De forenede Stater forpligtet sig til, at de samtidig med Overtagelse af de vestindiske Øer vil erklære, at de ikke vil modsætte sig, at Danmark udvider sine politiske og økonomiske Interesser til hele Grønland. Da De forenede Stater ved Siden af Danmark er den Stat, der havde mest Interesse af Grønland, vil dette sige, at Danmark — saafremt andre Stater indtager samme Standpunkt som De forenede Stater — vil kunne erklære hele Grønland for dansk.

Herved opfyldes et Ønske, som alle Grønlandsinteresserede i lange Tider har næret. Nord for de danske Kolonier — ved Kap York — findes der allerede en Koloni, hvor danske har virket, men som ikke er under dansk Statsstyrelse. Og overalt ellers i Grønland, hvor der er Mulighed for Kolonisation, vil dette kunne ske under dansk Ledelse. Andre Stater vil ikke kunne tage grønlandsk Land i Besiddelse.

Baade af Hensyn til Befolkningen, som under dansk Styre er ført fremad i Udvikling, og af Hensyn til de økonomiske Muligheder, som maaske findes i Grønland, vil dette være af stor Betydning.

Samtidig med at vi opgiver en Koloni i Troperne, der i det sidste Aarhundrede stadig er gaaet tilbage, vil vi kunne udvide og styrke vor Kolonisering mod Nord, hvorefter vi baade kan have Ære og Fordel.

Ministeriet havde Ret til at gaa ud fra, at Forslaget om Afhændelsen vilde blive gennemført uden synderlig Modstand.

Da Venstreministeriet i 1902 mødte Modstand mod Øernes Afhændelse, hævdede Deuntzer, at han havde haft Ret til at gaa ud fra, at Forslaget vilde finde Tilslutning. Han mindede om, at da han traadte til, var Forhandlingerne »paa et vidt fremskredet Stadium«. »Jeg fortsætter disse Forhandlinger,« siger han, »jeg forhører hos dem, der skulle bære Ansvaret — thi hos ansvarsløse Folk kunde det ikke falde mig ind at hente Besked — fra alle Sider faar jeg intet som helst andet at vide end dette, at man vil Overdragelsen.« Han havde god Grund til at sige dette. Fra 1867 til 1901 havde Højre som Parti været for Afhændelsen; men da nu et Venstreministerium foreslog den, bevarede kun de Frikonservative Partiets Standpunkt, de andre gik imod.

Denne Gang maatte Ministeriet Zahle gaa ud fra, at »Venstre«, der i 1901—2 var for Afhændelsen, under Forhold, hvor Grundene var meget svagere og Vederlaget meget mindre, nu ogsaa maatte være for dette. Gennem Samtale med Landstingsmand Holger Petersen fik Udenrigsministeren desuden Grund til den Opfattelse, at blandt de Konservative vilde, i al Fald han, — foruden de tidligere Frikonservative — forstaa Afhændelsens Nødvendighed, og det maatte formodes, at dette vilde have Betydning for adskillig flere Konservative. Den Forventning om Tilslutning fra begge Tings store Flertal, som Ministeriet paa Forhaand maatte have, blev da heller ikke i mindste Maade svækket ved Samtalerne med Partiformændene, ja end ikke ved Forhandlingerne paa det lukkede Møde i Rigsdagen.

Først bagefter rejste de Konservative — med Undtagelse af de Frikonservative — og »Venstre« deres Modstandsbevægelse uden Hensyn til, hvilket Indtryk det maatte gøre i Amerika at se en saadan Modstand mod en Traktat, som den danske Regering havde haft fuld Føje til at slutte i Tillid til, at der vilde være stort Flertal i begge Ting for den. 28

Den egentlige Modstand mod Øernes Afhændelse bæres af overspændte nationalistiske Kredse.

»Venstre«s Modstand mod Øernes Afhændelse var af indre-politisk Karakter; Partiet vilde have Rigsdagsvalg, før Afstaaelsen vedtoges. Nu er Partiet som saadant ved Folkeafstemningen for Øernes Afhændelse. Ogsaa fra en Del af de Konservative var det Kravet om Valg før Afstaaelsen, der rejstes. Men den egentlige Modstand, den Modstand, i hvilken der var Lidenskab, udgaar fra de overspændte Kredse, der i hele Krigstiden har været urolige og misfornøjede overfor hele Udviklingen i Danmark. Det er dem, der ser en national Skam i Afhændelsen af nogle købte Kolonier, det er dem, der fantaserer om et Stor-Danmark. De skyder foragtelig til Side al Tale om de internationale Vanskeligheder ved Besiddelsen af Øerne, som Ministeriet Deuntzer i 1902 fremhævede, og som under de nuværende Forhold er af saa meget større Betydning. De vil ikke tage nogetsomhelst Hensyn til Amerikas indtrængende Ønske, de bryder sig ikke om, hvilket Indtryk en Afvisning af dette maa gøre i Amerika efter alle de Forhandlinger, som har fundet Sted fra Estrup paany rejste Sagen i 1892 og til nu. Sagen er, at disse Mennesker lever i ganske fantastiske, overspændte Forestillinger om Danmarks Stilling, aldeles ikke kan forstaa, hvilke Hensyn Danmark maa tage. Disse overspændte Stemninger kan, hvis de faar Magt, blive til største Fare for Danmark. Det vil være nyttig Gerning ved Folkeafstemningen at bibringe dem et saadant Nederlag, at de endelig forstaa, i hvilken Grad Folkets Stemning er dem imod.

**Hvorfor bør man stemme Ja ved
Folkeafstemningen den
14. December?**

Fordi Besiddelsen af de vestindiske Øer, hvis der kommer Kampe i Farvandene omkring dem eller urolige Forhold paa Øerne, kan bringe Danmark i alvorlige internationale Forviklinger.

Fordi Danmark ikke har Betingelser for at styre Tropekolonier.

Fordi Øerne i to Menneskealdre har været i stadig Tilbagegang.

Fordi de danske Ophjælpningsforsøg ikke har kunnet hindre fortsat Tilbagegang.

Fordi der ingen som helst Udsigt er til at nye kostbare Ophjælpningsforsøg vil kunne standse Tilbagegangen.

Fordi Øerne under amerikansk Styre i Tilknytning til den Stat de geografisk, økonomisk og nationalt hører sammen med har Udsigt til meget bedre Forhold.

Fordi Øernes Befolkning, baade Hvide, Farvede og Sorte ønsker Forandringen med de Forenede Stater.

Fordi Danmark ingen Ret har til mod Befolkningens Vilje at bevare Herredømmet over den, naar den paa anden Vej har Udsigt til bedre Forhold, end vi kan yde.

Fordi Vederlaget: Anerkendelsen af Danmarks Udvidelsesret i Grønland og Ydelsen af 25 Millioner Dollars er meget større end ved nogen tidligere Forhandling.

Fordi det er lidet værdigt for Danmark anden Gang at afvise en Traktat med en fremmed Magt, der er sluttet i Tillid til Rigsdagens og Befolkningens gennem tidligere Meningstilkendegivelse kendte Ønske om Afhændelsen.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk